

Mihai Eminescu – o inițiere perpetuă

Valentin Coșoreanu

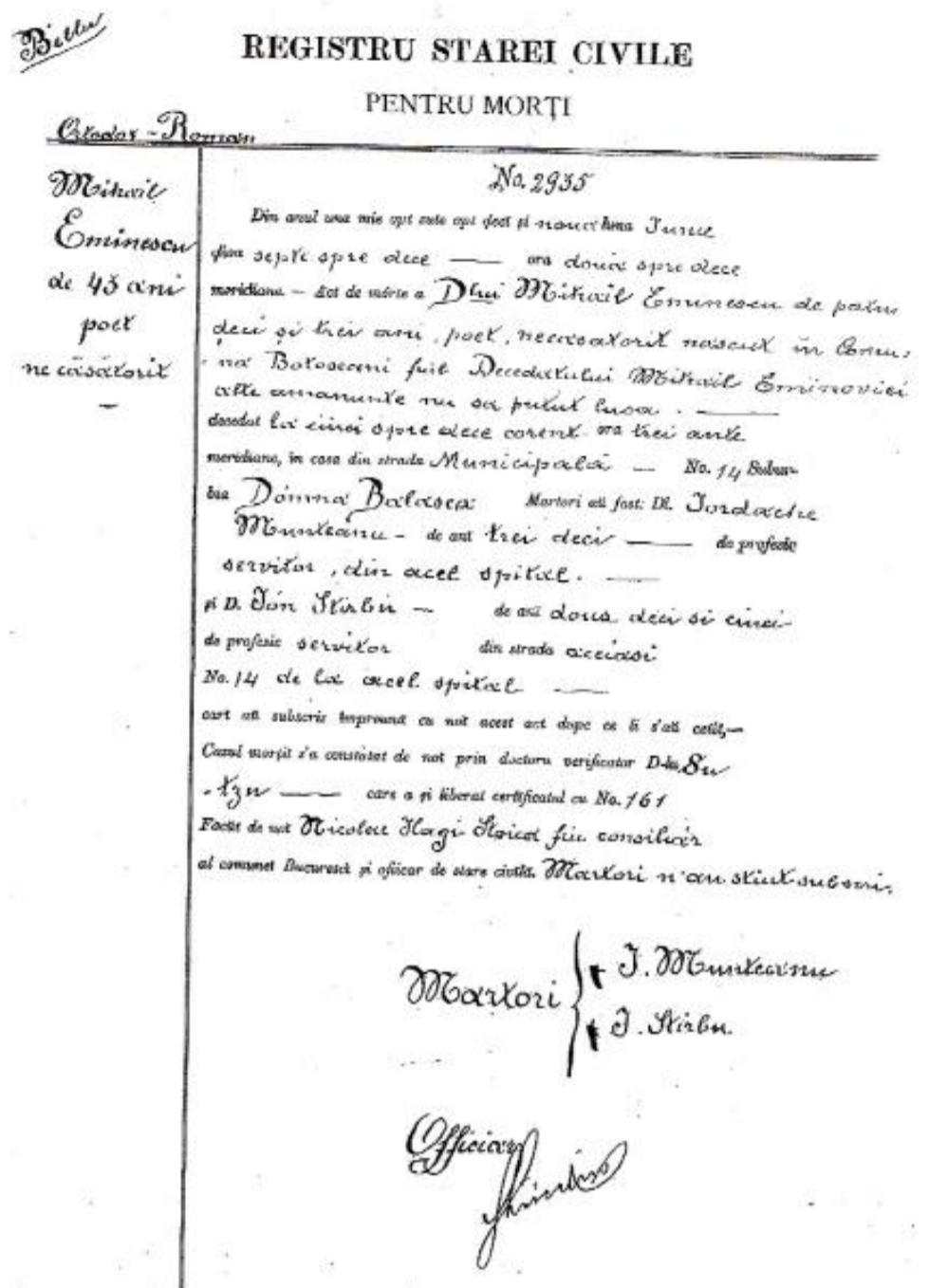
(continuare din pagina 8, Turnul Lemnarului) În deplin acord cu sine, geniul reprezintă în totul eminescian acea *concentrațiune a nervilor* fără de care Eminescu însuși n-ar fi putut fi Eminescu. Altfel, cum i-ar fi scris lui Maiorescu - cel care-i cerea să-și obțină doctoratul, căci, ministru fiind, îi pregătea o catedră universitară la Iași - că *renașterea intuitivă a gândirii lor în mintea mea* (e vorba de Kant și de Schopenhauer), *cu mirosul specific de pământ proaspăt al propriului meu suflet, nu s-a desăvârșit încă?*ⁱ

Student extraordinar (adică auditor) al cursurilor de filozofie (care la vremea aceea includeau și alte discipline, devenite astăzi de sine stătătoare) era invitat - la numai 19 ani! - de cea mai mare actriță pe care a dat-o Burgtheater-ul vienez, la dineurile ei, nu numai pentru vasta lui cultură - declara aceasta -, dar și pentru faptul că vorbea în subtilități de limbă germană...

Un alt Eminescu decât cel din astrala poză ne privește zâmbind: un tânăr extrem de riguros, inițiat în filozofie la școala germană a universităților din Viena și Berlin, care a tradus din Kant într-o vreme când încă se scria în alfabetul chirilic, când vocabularul era atât de sărac, încât, năpădit de turcisme, franțuzisme, slavonisme și italianisme, era

cât pe ce să sufoce săracă limba română. Și cu toate astea, mahnit peste măsură că tocmai în timpul cel bogat al vieții ne risipim zilele în nimicuriⁱⁱ, putea să vorbească, mai presus de orice, despre pământul proaspăt al propriului său suflet, care nu s-a desăvârșit încă. Îi datorăm lui Eminescu această salvare, cât tot restul veșniciei noastre, pentru că el este acela care a mers la rădăcinile astrale ale cuvântului, suflând în focul lor magic, abia șoptit, ațâțând văpaia pe care ne-a lăsat-o în întreagă opera sa.

Prin urmare, ne întrebăm retoric: cine ar mai fi răspuns (nu vorbesc în zilele noastre!), în aceeași scrisoare mai sus citată (datată Charlottenburg, 5 februarie 1874), în legătură cu aceeași propunere a lui Maiorescu de a-i oferi o catedră universitară în domeniul filozofiei, că *un titlu de doctor m-ar aranja într-adevăr cu lumea și cu ordinea ei legală, nu și cu mine însumi!*ⁱⁱⁱ... Și toate astea după ce Eminescu însuși spune că *o atare propunere [...] este în acord cu întreaga mea aplicare firească, doar că pare să fie venită totuși, în lumina conștiinței de mine, prea devreme!*^{iv}

Încheiem prin cuvintele lui Nichita Stănescu, frați acum întru aceeași eternitate, recitându-și (poate) unul altuia din creațiile lor, povestind sau pur și simplu tăcând: *Atâta să uitați! Numai atât, - /că El a trăit, înaintea noastră.../Numai atât,/ în genunchi vă rog, să uitați!*^v

ⁱ Mihai Eminescu, *Opere XVI, Corespondență. Documentar*, București, Editura Academiei, 1989, p. 48.

ⁱⁱ *Idem*, p. 183.

ⁱⁱⁱ *Idem*, p. 48.

^{iv} *Idem*.

^v *Gazeta de Sud*, anul 10 [12 ianuarie 2006], nr. 3316. Ediție specială.

Pagina 10 (Apeductul Christian Kertsch):

Adrian Lesenciuc,
Eminescu în anul
Caragiale sau despre
actualitatea formelor
fără fond

Traseul de lectură:

